

Noiembrie 2019

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă.

Drepturi privind munca

A se vedea, de asemenea, fișele tematice privind [„Măsuri de austeritate”](#), [„Sclavia, servitutea și munca forțată”](#), [„Drepturi în domeniul sindical”](#), și [„Supravegherea la locul de muncă”](#).

Accesul la muncă

Kosiek împotriva Germaniei

28 august 1986

Reclamantul a susținut că activitățile sale politice au reprezentat principalul motiv pentru care nu a fost posibil ca acesta să obțină un post de lector.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât că **nu fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#). A constatat că, refuzând să îi permită reclamantului accesul la funcția publică, ministerul de resort al landului a ținut seama de opiniile și activitățile acestuia doar pentru a stabili dacă și-a demonstrat calitățile în cursul perioadei de probă și dacă avea vreuna din calificările personale necesare pentru postul în cauză.

A se vedea, de asemenea: [Glaserapp împotriva Germaniei](#), hotărârea din 28 august 1986.

Leander împotriva Suediei

23 martie 1987

Cauza a avut ca obiect folosirea unui dosar al poliției secrete pentru recrutarea unui tâmplar. Acesta lucra ca înlocuitor temporar la Muzeul Naval din Karlskrona, lângă o zonă de securitate militară cu acces restricționat. După efectuarea unei verificări a personalului, comandantul-șef al Marinei a hotărât să nu îl recruteze. Reclamantul fusese membru al Partidului Comunist și al unui sindicat.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Garanțiile prevăzute de sistemul suedez de control al personalului respectau cerințele art. 8. Guvernul suedez a fost îndreptățit să considere că interesele securității naționale prevalau asupra intereselor individuale ale reclamantului în această cauză.

Halford împotriva Regatului Unit

25 iunie 1997

Reclamanta, ofițer de poliție de sex feminin cu cel mai înalt grad din Regatul Unit, a introdus o acțiune bazată pe discriminare, după ce i s-a refuzat promovarea la rangul de inspector general adjunct (Deputy Chief Constable) timp de șapte ani. Aceasta a susținut că apelurile sale telefonice au fost interceptate în vederea obținerii unor informații care puteau fi folosite împotriva ei în cadrul procedurii.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în ceea ce privește interceptarea apelurilor telefonice efectuate pe telefoanele de serviciu ale reclamantei. Aceasta a mai hotărât și că **nu a fost încălcat art. 8** în ceea ce privește telefoanele efectuate la domiciliul acesteia, deoarece Curtea a constatat că nu s-a stabilit existența unei ingerințe privind comunicările respective.

Thlimmenos împotriva Greciei

6 aprilie 2000 (Marea Cameră)

Comitetul executiv al Corpului experților contabili din Grecia a refuzat să îl numească pe reclamant expert contabil – deși acesta promovase examenul de calificare relevant – pe motiv că fusese condamnat pentru insubordonare, deoarece a refuzat să poarte uniforma militară în timpul unei mobilizări generale (acesta era Martor al lui Iehova).

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție. Statele au un interes legitim să-i excludă pe cei ce au săvârșit infracțiuni de la exercitarea profesiei de expert contabil. Cu toate acestea, spre deosebire de alte condamnări pentru infracțiuni grave, o condamnare pentru refuzul de a purta uniforma militară, din motive religioase sau filosofice, nu putea sugera o lipsă de onestitate sau un comportament imoral de natură să afecteze capacitatea contravenientului de a-și exercita profesia Prin urmare, nu a fost justificată excluderea reclamantului pe motiv că nu era o persoană aptă. Reclamantul a executat o pedeapsă cu închisoarea pentru refuzul acestuia de a purta uniforma militară. Era disproporționat să i se impună o altă sancțiune. Rezultă că excluderea acestuia de la profesia de expert contabil nu a urmărit un scop legitim. Nu exista nicio justificare obiectivă și rezonabilă pentru a-l trata pe reclamant la fel ca pe alte persoane condamnate pentru o infracțiune gravă. Pentru a garanta respectarea art. 14, coroborat cu art. 9, statul ar fi trebuit să introducă excepții corespunzătoare de la norma care le interzice persoanelor condamnate pentru o infracțiune gravă să exercite profesia de expert contabil.

Alexandridis împotriva Greciei

21 februarie 2008

Reclamantul a fost admis în profesia de avocat la Judecătoria Atena și a depus jurământul, ceea ce constituia o precondiție pentru exercitarea profesiei de avocat. Acesta s-a plâns că, la depunerea jurământului, a fost obligat, pentru a i se permite să facă o declarație solemnă, să divulge faptul că nu este creștin-ortodox, deoarece exista un singur formular standard pentru depunerea jurământului religios.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție. A constatat că obligația în cauză a constituit o ingerință în exercitarea de către reclamant a libertății de a nu-și manifesta convingerile religioase.

Lombardi Vallauri împotriva Italiei

20 octombrie 2009

Cauza a avut ca obiect refuzarea candidaturii unui profesor de către o universitate confesională din cauza unor opinii pretins heterodoxe. Reclamantul s-a plâns, în special, că această decizie, care nu a fost motivată în niciun fel și care a fost adoptată fără o veritabilă dezbateră contradictorie, i-a încălcat dreptul la libertatea de exprimare. Acesta s-a mai plâns de faptul că instanțele interne nu s-au pronunțat asupra lipsei motivării deciziei adoptate de comisia facultății, limitând astfel posibilitatea acestuia de a declara apel împotriva acestei decizii și de a iniția o dezbateră contradictorie, și de faptul că respectiva comisie a facultății s-a limitat să ia act de decizia Congregației, care fusese adoptată, de asemenea, fără o dezbateră contradictorie.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. A considerat că interesul Universității de a elimina predarea bazată pe doctrina catolică nu se putea extinde la atingerea adusă înseși substanței garanțiilor procedurale de care beneficiază reclamantul în temeiul art. 10. În consecință, în circumstanțele speciale ale cauzei, ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Din aceleași motive, Curtea a hotărât că reclamantul nu a avut acces efectiv la o instanță și a constatat **încălcarea art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție.

Naidin împotriva României

21 octombrie 2014

Cauza a avut ca obiect interdicția de ocupare a unei funcții publice în cazul unui fost informator pentru poliția politică română. Reclamantul s-a plâns de respingerea cererii sale de a fi reîncadrat în administrația publică – și, în special, în Corpul de rezervă al subprefecților – din cauza colaborării sale cu poliția politică din timpul regimului comunist. A susținut că acest lucru a constituit o ingerință în viața lui privată și a pretins că a fost victima unei discriminări nejustificate în ceea ce privește angajarea în sectorul public.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) **coroborat cu art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție. Luând act de decizia Curții Constituționale a României, conform căreia interdicția de a ocupa un post în sectorul public în cazul foștilor colaboratori ai poliției politice era justificată de loialitatea care se așteaptă de la toți funcționarii publici față de regimul democratic, Curtea a reiterat, în special, faptul că, în principiu, statele au un interes legitim de a reglementa condițiile de angajare în sectorul public. Curtea a observat, de asemenea, că statul democratic are un interes legitim să le ceară funcționarilor publici să își demonstreze loialitatea față de principiile constituționale pe care este întemeiat statul.

Aplicabilitatea art. 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenție în cauzele care implică funcționari publici

Litigiile referitoare la recrutarea, cariera și încetarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici intră sub incidența laturii civile a art. 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenție?

Pentru ca statul pârât să poată invoca în fața Curții Europene a Drepturilor Omului statutul de funcționar public al reclamantului pentru a exclude protecția prevăzută la art. 6 din Convenție, trebuie să fie îndeplinite două condiții: în primul rând, statul trebuie să fi exclus în mod expres, în dreptul național, accesul la o instanță în cazul funcției sau categoriei de angajați în cauză; în al doilea rând, excluderea trebuie să fie justificată de motive obiective, bazate pe interesul statului (a se vedea [Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei](#), hotărâre (Marea Cameră) din 19 aprilie 2007, pct. 43-62).

Pentru o prezentare generală a evoluției jurisprudenței Curții anterioare pronunțării hotărârii [Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei](#) din 19 April 2007, a se vedea: [Neigel împotriva Franței](#), hotărâre din 17 martie 1997; [De Santa împotriva Italiei](#), hotărâre din 2 septembrie 1997; [Huber împotriva Franței](#), hotărâre din 19 februarie 1998; [Pellegrin împotriva Franței](#), hotărâre (Marea Cameră) din 8 decembrie 1999.

Măsuri de austeritate și reducerea salariilor, indemnizațiilor, primelor și pensiilor pentru limită de vârstă ale funcționarilor publici

Koufaki si ADEDY împotriva Greciei

7 mai 2013 (decizie privind admisibilitatea)

În 2010, guvernul elen a adoptat o serie de măsuri de austeritate, inclusiv reduceri ale salariilor, indemnizațiilor, primelor și pensiilor pentru limită de vârstă ale funcționarilor publici, cu scopul de a reduce cheltuielile publice și ca reacție la criza economică și financiară cu care se confrunta țara. În iulie 2010, reclamantele au sesizat Curtea Administrativă Supremă: prima reclamantă a solicitat instanței să îi anuleze fluturașul de salariu; a doua reclamantă – Confederația sindicală a lucrătorilor din sectorul public a solicitat efectuarea unui control judecătoresc, ca urmare a efectului negativ al măsurilor asupra situației financiare a membrilor săi. La 20 februarie 2012, Curtea Administrativă Supremă a respins cererile.

Curtea a declarat cererile **inadmisibile** (vădit nefondate). Aceasta a considerat că reducerea salariului primei reclamante de la 2 435,83 EUR la 1 885,79 EUR nu era de natură să genereze riscul expunerii acesteia unor dificultăți de asigurare a subzistenței incompatibile cu art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ținând seama și de contextul deosebit, caracterizat de dificultăți economice, în care a avut loc ingerința în cauză, nu se putea considera că aceasta i-a impus reclamantei o sarcină excesivă. În ceea ce o privește pe a doua reclamantă, eliminarea celei de-a treisprezecea și celei de-a paisprezecea pensii a fost compensată printr-o primă unică. Simpla existență a unor soluții alternative nu făcea legislația în litigiu nejustificată. Atâta vreme cât organul legislativ nu a depășit limitele marjei sale de apreciere, Curtea nu avea obligația de a stabili dacă acesta a ales cele mai bune metode pentru soluționarea problemei sau dacă și-ar fi putut folosi competențele într-o manieră diferită.

Da Conceição Mateus împotriva Portugaliei și Santos Januário împotriva Portugaliei

8 octombrie 2013 (decizie privind admisibilitatea)

Aceste cauze au avut ca obiect plata pensiilor reclamanților din sectorul public, care au fost reduse în 2012, ca urmare a reducerii cheltuielilor guvernului portughez. Reclamanții s-au plâns de impactul pe care l-a avut reducerea pensiilor acestora asupra situației financiare și a condițiilor de viață ale acestora.

Curtea a examinat compatibilitatea reducerii plății pensiilor reclamanților cu art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție. A declarat cererile **inadmisibile** (vădit nefondate). A hotărât, în special, că reducerea pensiilor a constituit o restrângere proporțională a dreptului reclamanților la protecția proprietății. În lumina dificultăților financiare excepționale cu care se confrunta Portugalia la acea vreme și ținând seama de caracterul limitat și temporar al reducerii pensiilor, guvernul portughez a păstrat un echilibru just între interesul general și protecția dreptului individual al reclamanților la plata pensiilor acestora.

da Silva Carvalho Rico împotriva Portugaliei

1 septembrie 2015 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză privea reducerea pensiilor pentru limită de vârstă, ca urmare a măsurilor de austeritate adoptate în Portugalia, în special, contribuția extraordinară de solidaritate (denumită în continuare „CES”). Reclamanta, pensionară din cadrul sistemului de pensii din sectorul public, a pretins că aceste măsuri au încălcat dreptul său la protecția proprietății, susținând, în special, că CES nu mai era o măsură temporară, având în vedere că acesta era aplicată pensiei sale din 2013.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. A luat act, în special, de interesele publice generale aflate în joc în Portugalia, într-un moment de criză financiară, și de natura limitată și temporară a măsurilor aplicate pensiei reclamantei. Prin urmare, Curtea a considerat că reducerea pensiei a constituit o restricție proporțională în privința dreptului reclamantei la protecția proprietății, în vederea redresării economice pe termen mediu a țării.

Interdicția de a exercita o profesie

Gouarré Patte împotriva Andorrei

12 ianuarie 2016

Această cauză se referea la imposibilitatea reclamantului, medic de profesie, de a obține revizuirea unei pedepse complementare, care implica interdicția pe viață de a-și exercita profesia. Reclamantul a fost condamnat la 5 ani de închisoare, din care un an în regim de detenție, pentru restul pedepsei beneficiind de liberare condiționată, pentru trei infracțiuni sexuale săvârșite în cadrul exercitării atribuțiilor sale de medic. În conformitate cu Codul penal în vigoare la acea dată, acesta a fost condamnat, de asemenea, la pedeapsa complementară a interdicției pe viață de a-și practica profesia. Reclamantul s-a plâns, în special, de faptul că instanțele din Andorra nu au aplicat

principiul retroactivității legii penale mai favorabile, recunoscut în mod explicit la art. 7 din noul Cod penal.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 7** (nicio pedeapsă fără lege) din Convenție. A constatat, în special, că instanțele din Andorra au menținut aplicarea celei mai severe sancțiuni, deși legiuitorul a prevăzut ulterior o pedeapsă mai blândă, cu aplicare retroactivă. Menținerea aplicării unei pedepse care depășea condițiile din legislația penală în vigoare a avut ca rezultat încălcarea de către instanțele din Andorra a principiului statului de drept și a dreptului reclamantului de a i se impune o pedeapsă prevăzută de lege. În plus, având în vedere concluziile sale în ceea ce privește art. 7 din Convenție și în măsura în care nu s-a demonstrat că exista o cale de atac efectivă, care putea fi exercitată de reclamant pentru a ridica problema aplicării dispozițiilor mai favorabile din noul Cod penal, Curtea a hotărât că a existat, de asemenea, o **încălcare a art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, **coroborat cu art. 7**.

Confiscarea salariilor

Paulet împotriva Regatului Unit

13 mai 2014

Această cauză a avut ca obiect confiscarea salariilor reclamantului în urma condamnării sale pentru obținerea unui loc de muncă prin folosirea unui pașaport fals. Reclamantul s-a plâns că ordinul de confiscare emis împotriva lui a fost disproporționat, deoarece a presupus confiscarea tuturor economiilor pe care le-a făcut după aproape patru ani de muncă cinstită, fără să se facă nicio distincție între cazul său și cele care implicau infracțiuni mai grave, precum traficul de droguri sau crima organizată.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție, constatând că sfera controlului efectuat în cauza reclamantului de către instanțele Regatului Unit a fost prea restrânsă. În special, acestea au constatat pur și simplu că ordinul de confiscare emis împotriva reclamantului a fost în interesul public, fără să păstreze un echilibru între acest interes și dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale, astfel cum prevede Convenția.

Concedierea

Concedierea și libertatea de gândire, de conștiință și de religie

Larissis și alții împotriva Greciei

24 februarie 1998

Cei trei reclamanți, ofițeri în cadrul Forțelor Aeriene și membri ai Bisericii Penticostale, au fost condamnați de instanțele elene pentru prozelitism, ca urmare a încercării de a converti mai multe persoane la credința lor, inclusiv trei membri ai personalului aeronautic aflați în subordinea lor.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție în ceea ce privește măsurile adoptate împotriva reclamanților pentru fapte de prozelitism față de personalul Forțelor Aeriene, deoarece era necesar ca statul să protejeze personalul aeronautic subordonat împotriva presiunii necorespunzătoare exercitate de personalul aeronautic de conducere. În plus, Curtea a constatat **încălcarea art. 9** din Convenție în ceea ce privește măsurile adoptate împotriva a doi dintre reclamanți pentru prozelitism față de civili, deoarece aceștia din urmă nu au fost supuși aceluiași presiuni și constrângeri precum personalul aeronautic.

Dahlab împotriva Elveției

15 februarie 2001 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, cadru didactic în învățământul primar, care se convertise la islamism, s-a plâns de decizia conducerii școlii de a-i interzice să poarte vălul în timpul orelor de curs, decizie confirmată ulterior de Tribunalul Federal Elvețian în 1997. Aceasta mai purtase

văl la școală timp de câțiva ani, fără să provoace tulburări evidente. Reclamanta a susținut, în special, că măsura prin care i s-a interzis să poarte văl în timpul desfășurării activităților sale de cadru didactic i-a încălcat libertatea de a-și manifesta religia, astfel cum este garantată la art. 9 din Convenție.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). A constatat că măsura în cauză nu a fost nerezonabilă, având în vedere, în special, faptul că respectivii copii pentru care era responsabilă reclamanta, în calitate de reprezentant al statului, aveau între patru și opt ani, vârstă la care copiii sunt mai ușor de influențat decât alți elevi.

Siebenhaar împotriva Germaniei

3 februarie 2011

Reclamanta, de religie catolică, a fost angajată de o parohie protestantă în postul de îngrijitoare de copii și, ulterior, într-o funcție de conducere la o grădiniță. În fața Curții, aceasta s-a plâns de concedierea ei din 1999, confirmată de instanțele germane pentru litigii de muncă, după ce a fost membru activ al altei comunități religioase (Biserica Universală/Frăția Umanității) și a predat lecții de inițiere în învățăturile comunității respective.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție. A constatat că instanțele pentru litigii de muncă au pus temeinic în balanță interesele aflate în joc. Concluziile acestora, potrivit cărora concedierea a fost necesară pentru a menține credibilitatea Bisericii și că reclamanta ar fi trebuit să fie conștientă, din momentul semnării contractului său de muncă, de faptul că activitățile desfășurate în cadrul Bisericii Universale erau incompatibile cu munca din cadrul Bisericii Protestante, au fost rezonabile.

Eweida și alții împotriva Regatului Unit

15 ianuarie 2013

Toți cei patru reclamanti sunt creștini practicanți. Doamna Eweida, angajată a companiei *British Airways*, și doamna Chaplin, asistentă în cadrul secției de Geriatrie, s-au plâns că angajatorii lor le-au impus restricția de a purta la gât crucea creștină, în mod vizibil, la locul de muncă. Doamna Ladele, ofițer însărcinat cu înregistrarea nașterilor, deceselor și căsătoriilor, și domnul McFarlane, consilier care oferea servicii confidențiale de terapie sexuală și consiliere în domeniul relațiilor, s-au plâns de concedierea lor, din cauza refuzului de a-și îndeplini anumite sarcini despre care considerau că ar fi echivalente cu aprobarea homosexualității.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 9** (libertatea de religie) în ceea ce o privește pe doamna Eweida; că **nu a fost încălcat art. 9, considerat separat sau coroborat cu art. 14** (interzicerea discriminării), în ceea ce îi privește pe doamna Chaplin și pe domnul McFarlane; și că **nu a fost încălcat art. 14, coroborat cu art. 9**, în ceea ce o privește pe doamna Ladele.

Curtea nu a considerat că lipsa, în legislația Regatului Unit, a unei protecții exprese pentru a reglementa purtarea ținutelor și simbolurilor religioase la locul de muncă reprezenta, în sine, o încălcare a dreptului la manifestarea religiei, având în vedere că problemele respective au putut fi și au fost examinate de către instanțele interne în contextul plângerilor pentru discriminare formulate de reclamați.

În cazul doamnei Eweida, Curtea a hotărât că, de o parte a balanței, se afla dorința reclamantei de a-și manifesta credința religioasă. De cealaltă parte a balanței se afla dorința angajatorului de a promova o anumită imagine a organizației. Deși acest scop era, fără îndoială, legitim, instanțele naționale i-au acordat prea multă importanță.

În ceea ce o privește pe doamna Chaplin, importanța pe care o avea pentru ea permisiunea de a-și mărturisi credința creștină purtând crucea în mod vizibil la locul de muncă a cântărit greu în balanță. Cu toate acestea, motivul pentru care i s-a cerut să nu mai poarte crucea, și anume protejarea sănătății și siguranței într-o secție de spital, era, în mod firesc, mult mai important decât motivul care se aplica în privința doamnei Eweida, iar conducerea spitalului era în măsură să adopte decizii cu privire la siguranța clinică.

În cauzele doamnei Ladele și domnului McFarlane, nu se putea afirma că instanțele naționale nu au păstrat un echilibru just atunci când au confirmat deciziile angajatorilor în cauză de a iniția o procedură disciplinară. În fiecare cauză, angajatorul urma o politică de nediscriminare a utilizatorilor serviciilor, iar dreptul de a nu fi discriminat pe motive de orientare sexuală era protejat, de asemenea, de Convenție.

Ebrahimian împotriva Franței

26 noiembrie 2015

Cauza a avut ca obiect decizia de a nu reînnoi contractul de muncă al unei asistente sociale dintr-un centru medical, în urma refuzului său de a nu mai purta vălul islamic. Reclamanta s-a plâns că decizia de a nu-i reînnoi contractul de asistentă socială i-a încălcat dreptul la libertatea de a-și manifesta religia.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că autoritățile franceze nu și-au depășit marja de apreciere prin concluzia că nu exista nicio posibilitate de reconciliere a convingerilor religioase ale reclamantei cu obligația de a se abține de la manifestarea acestora și prin decizia de a acorda precădere obligației de neutralitate și imparțialitate a statului. Curtea a observat, în special, că purtarea vălului a fost considerată de autorități ca o manifestare ostentativă a religiei, care era incompatibilă cu obligația de neutralitate ce revine funcționarilor publici în îndeplinirea atribuțiilor lor. Reclamantei i s-a impus să respecte principiul secularismului în sensul art. 1 din Constituția Franței și cerința de neutralitate care decurge din acest principiu. Potrivit instanțelor naționale, era necesară susținerea caracterului secular al statului și, astfel, protejarea pacienților spitalizați de orice risc de influență sau părtinire, în numele dreptului lor la propria libertate de conștiință. Necesitatea protejării drepturilor și libertăților celorlalți – adică respectarea religiei fiecăruia – a constituit baza deciziei în litigiu.

Concedierea pentru participarea la grevă

Ognevenko împotriva Rusiei

20 noiembrie 2018

Cauza a avut ca obiect concedierea reclamantului din funcția de conductor de tren pentru comiterea de abateri disciplinare, în special participarea la grevă.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 11** (libertatea de asociere) din Convenție. S-a reținut că conductorii de tren, precum și alți angajați ai căilor ferate, făceau parte din profesiile cărora le era interzisă participarea la grevă. Restricția respectivă nu a fost suficient justificată de guvernul rus și era contrară tuturor normelor privind munca recunoscute la nivel internațional. Situația a dus la faptul că instanțele să nu poată examina decât îndeplinirea cerințelor legale de către reclamant și să nu pună în balanță interesele concurente. Curtea a observat, de asemenea, că reclamantul a fost concediat pentru participarea la grevă, a doua abatere disciplinară reținută în sarcina sa. O asemenea sancțiune avea inevitabil un „efect disuasiv” asupra altor persoane care intenționau să facă grevă pentru protejarea intereselor lor. Astfel, concedierea reclamantului a constituit o restrângere disproporționată a drepturilor sale.

Concedierea din cauza activităților desfășurate anterior în calitate de agent KGB

Sidabras si Džiautas împotriva Lituaniei

27 iulie 2004

Ambii reclamânți au fost concediați din funcția de inspectori fiscali, din cauza ocupației deținute anterior ca agenți KGB. Aceștia s-au plâns, în special, că, prin interdicția angajării în sectorul privat în perioada 1999-2009, pe motiv că sunt foști ofițeri KGB, s-a încălcat art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) și art. 14 (interzicerea discriminării) din Convenție.

Curtea a concluzionat că interdicția impusă reclamantilor de a se angaja în diverse domenii ale sectorului privat a constituit o măsură disproporționată, chiar ținând seama de legitimitatea scopurilor urmărite de interdicția în cauză. Prin urmare, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție.

Cu privire la același subiect, a se vedea și: [Rainys și Gasparavičius împotriva Lituaniei](#), hotărâre din 7 aprilie 2005.

Sidabras și alții împotriva Lituaniei

23 iunie 2015

Cei trei reclamânți, care au exercitat anterior profesia de inspector fiscal, procuror și avocat în cadrul unei societăți private de telecomunicații, s-au plâns de faptul că Lituania nu a abrogat legea care le interzicea foștilor angajați ai KGB să lucreze în anumite domenii ale sectorului privat („Legea privind activitatea KGB”), în pofida hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în favoarea lor, în 2004 și 2005 (a se vedea supra).

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție din cauza imposibilității primilor doi reclamânți de a obține un loc de muncă în sectorul privat și că **a fost încălcat art. 14, coroborat cu art. 8**, din cauza imposibilității celui de-al treilea reclamant de a obține un loc de muncă în sectorul privat. Curtea a constatat, în special, că nici primul reclamant, nici al doilea reclamant nu au demonstrat în mod credibil că au fost discriminați ulterior pronunțării hotărârilor sale în cauza acestora (a se vedea supra). Primul reclamant nu a furnizat nicio informație specifică referitoare la angajatorii care refuzaseră să îl angajeze, în temeiul acestor restricții prevăzute de legislația relevantă, sau la momentul în care se întâmplase acest lucru. Curtea nu a identificat niciun element care contrazice concluzia instanțelor interne în cauza sa, potrivit căreia acesta a rămas în continuare șomer deoarece nu dispunea de calificările necesare. În ceea ce îl privește pe al doilea reclamant, el însuși a recunoscut că era avocat stagiar începând din 2006 și că nu a încercat niciodată să obțină alte locuri de muncă în sectorul privat. Cu toate acestea, în ceea ce îl privește pe cel de-al treilea reclamant, Curtea nu era convinsă de faptul că guvernul lituanian a demonstrat că trimiterea explicită a instanțelor interne la Legea privind activitatea KGB — și anume, faptul că problema reîncadrării în funcție a celui de-al treilea reclamant nu putea fi soluționată favorabil atâta vreme cât Legea privind activitatea KGB era încă în vigoare — nu a reprezentat factorul decisiv care a constituit temeiul juridic pe baza căruia a fost respinsă cererea acestuia de reîncadrare în funcția deținută în cadrul companiei de telecomunicații.

Concedierea angajaților ambasadelor

Cudak împotriva Lituaniei

23 martie 2010 (Marea Cameră)

Reclamanta, resortisant lituanian, a lucrat ca secretară și operator tablou de comandă la Ambasada Poloniei din Vilnius. În 1999, aceasta s-a plâns Ombudsmanului pentru Egalitatea de Șanse din Lituania de hărțuire sexuală din partea unui coleg de sex masculin. Deși plângerea sa a fost confirmată, ambasada a concediat-o pe motiv că a absentat nemotivat de la locul de muncă. Instanțele lituaniene și-au declinat competența de a judeca acțiunea introdusă de reclamantă pentru concediere abuzivă, după ce au constatat că angajatorii acesteia beneficiau de imunitatea de jurisdicție a statului. Curtea Supremă a Lituaniei a constatat că reclamanta a exercitat o funcție publică în perioada încadrării în muncă la ambasadă și că, din denumirea postului pe care l-a ocupat, era evident că îndatoririle acesteia au facilitat îndeplinirea de către Polonia a funcțiilor sale suverane, justificând astfel aplicarea normei imunității statale.

În ceea ce privește aplicabilitatea art. 6 (dreptul de acces la o instanță) din Convenție în prezenta cauză, Curtea a constatat că statutul de funcționar public al reclamantei nu o excludea, în fapt, de la protecția art. 6. Având în vedere că excluderea nu se aplica și că

acțiunea reclamantei în fața Curții Supreme a Lituaniei avea ca scop obținerea unor despăgubiri pentru concediere nelegală, aceasta avea ca obiect un drept civil în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

În ceea ce privește fondul, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție. Aceasta a constatat că, prin acordarea imunității statale și declinarea competenței de examinare a cererii reclamantei, instanțele lituaniene au adus atingere înseși substanței dreptului reclamantei de acces la o instanță.

Sabeh El Leil împotriva Franței

29 iunie 2011 (Marea Cameră)

Cauza a avut ca obiect plângerea unui fost angajat al Ambasadei Kuweitului la Paris, prin care susținea că a fost privat de accesul la o instanță în scopul de a acționa în justiție angajatorul acestuia pentru concedierea lui din anul 2000. Reclamantul s-a plâns că a fost privat de dreptul său de acces la o instanță, fiind încălcat art. 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, ca urmare a constatării instanțelor franceze conform căreia angajatorul lui beneficia de imunitate de jurisdicție.

În ceea ce privește aplicabilitatea art. 6 (dreptul de acces la o instanță) din Convenție în prezenta cauză, Curtea a considerat că atribuțiile reclamantului în cadrul ambasadei nu puteau să justifice, în sine, impunerea unor restricții privind accesul acestuia la o instanță, pe baza unor motive obiective, în interesul statului. În plus, acțiunea reclamantului în fața instanțelor franceze a avut ca obiect obținerea unor despăgubiri pentru concedierea fără un motiv real și serios. Astfel, litigiul acestuia a avut ca obiect drepturi civile și art. 6 § 1 era aplicabil.

În ceea ce privește fondul, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție. A constatat că instanțele franceze nu au păstrat un raport rezonabil de proporționalitate. Astfel, acestea au adus atingere înseși substanței dreptului reclamantului de acces la o instanță.

Wallishauser împotriva Austriei

17 iulie 2012

Reclamanta, care lucra ca fotograf pentru Ambasada Statelor Unite la Viena, s-a plâns de acțiunea pe care a inițiat-o în fața Tribunalului pentru conflicte de muncă și asigurări sociale din Viena împotriva Statelor Unite, solicitând plata salariilor începând cu luna septembrie 1996, ulterior concedierii sale nelegale. În special, aceasta s-a plâns că i s-a refuzat accesul la o instanță, din cauza faptului că autoritățile Statelor Unite, invocând imunitatea lor, au refuzat să primească citația la termenul de judecată a cauzei respective și că autoritățile austriece au acceptat acest refuz, constatând că erau obligate să procedeze astfel în temeiul dreptului cutumiar internațional, care impune respectarea suveranității unui stat.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat și art. 6 § 1** (dreptul de acces la o instanță) din Convenție. A constatat că, acceptând refuzul autorităților Statelor Unite de a primi citația în cauza reclamantei, care constituia un act suveran, și refuzând, în consecință, să continue soluționarea cauzei reclamantei, instanțele austriece nu au păstrat un raport rezonabil de proporționalitate. Astfel, acestea au adus atingere înseși substanței dreptului reclamantei de acces la o instanță.

A se vedea, de asemenea, recent:

Radunović si alții împotriva Muntenegrului

25 octombrie 2016

Concedierea din cauza apartenenței la un partid politic

Redfearn împotriva Regatului Unit

6 decembrie 2012

Această cauză a avut ca obiect o plângere introdusă de un membru al Partidului Național Britanic (*British National Party*) – partid politic de extremă dreapta, care, la acea vreme, și-a limitat componența la resortisanți britanici din rasa albă – conform căreia acesta a

fost concediat din postul de șofer care transporta persoane cu handicap, în mare parte asiatici. Reclamantul s-a plâns că, prin concedierea lui, s-a adus atingere în mod disproporționat dreptului la libertatea de exprimare, precum și la libertatea de întrunire și asociere.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 11** (libertatea de asociere) din Convenție. A constatat că un sistem juridic, care permitea concedierea doar din cauza apartenenței unui angajat la un partid politic, implica potențialul unor abuzuri și, prin urmare, era deficient.

Concedierea din cauza orientării sexuale

Lustig-Prean și Beckett împotriva Regatului Unit și Smith și Grady împotriva Regatului Unit

27 septembrie 1999

Perkins și R. împotriva Regatului Unit și Beck, Copp și Bazeley împotriva Regatului Unit

22 octombrie 2002

Aceste patru cauze priveau membri ai forțelor armate ale Regatului Unit, care au fost concediați doar din cauza orientării lor sexuale, în conformitate cu politica Ministerului Apărării. Aceștia au susținut, în special, că anchetele privind sexualitatea lor și concedierea lor, ca urmare a interdicției absolute de angajare a homosexualilor în forțele armate, care exista la acea vreme, le-au încălcat drepturile garantate de art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) și art. 14 (interzicerea discriminării) din Convenție.

În cele patru cauze, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A constatat că măsurile adoptate împotriva reclamantilor au constituit o ingerință deosebit de gravă în viața privată a acestora, iar aceasta nu a fost justificată de „motive convingătoare și solide”.

În cauzele *Smith și Grady* și *Beck, Copp și Bazeley*, Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, în măsura în care reclamantii nu au dispus de o cale de atac efectivă în privința încălcării dreptului acestora la respectarea vieții private.

Concedierea din motive de gen

Emel Boyraz împotriva Turciei

2 decembrie 2014

Această cauză avea ca obiect concedierea dintr-un post din sectorul public – o companie de energie electrică administrată de stat – din motive de gen. Reclamanta a lucrat ca ofițer de securitate timp de aproape trei ani, înainte să fie concediată în martie 2004, pentru că nu era bărbat și nu efectuase serviciul militar. Aceasta a susținut că deciziile pronunțate împotriva ei în cadrul procedurii interne au constituit o discriminare pe criterii de sex. De asemenea, s-a plâns de durata excesivă și de caracterul inechitabil ale procedurii administrative de concediere.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În opinia Curții, simplul fapt că ofițerii de securitate trebuiau să lucreze în schimburi de noapte și în zone rurale și trebuiau să folosească arme de foc și forța fizică în anumite condiții nu justifica, în sine, o diferență de tratament între bărbați și femei. În plus, deciziile instanțelor administrative din Turcia au constituit motivul pentru concedierea reclamantei și nu incapacitatea acesteia de a-și asuma astfel de riscuri sau responsabilități, neexistând elemente care să indice că nu și-a îndeplinit obligațiile. Curtea a considerat, de asemenea, că instanțele administrative nu au justificat motivele pentru cerința conform căreia doar persoanele de sex masculin puteau fi angajate ca ofițeri de securitate în cadrul sucursalei companiei de energie electrică administrată de stat. În această cauză, Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil) din Convenție.

Concedierea pentru motive legate de starea de sănătate

I.B. împotriva Greciei (nr. 552/10)

3 octombrie 2013

Această cauză privea concedierea unui angajat infectat cu HIV, în urma presiunilor exercitate de alți angajați ai companiei. Reclamantul a susținut că i-a fost încălcat dreptul la respectarea vieții private, deoarece Curtea de Casație a Greciei a constatat legalitatea concedierii acestuia, justificată de faptul că era infectat cu HIV. Acesta a susținut, de asemenea, caracterul discriminatoriu al concedierii sale.

Curtea a hotărât că reclamantul a fost victima unei discriminări din cauza stării sale de sănătate, fiind **încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) **coroborat cu art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție. A observat, în special, că instanțele interne și-au întemeiat decizia de a-i respinge plângerea privind concedierea pe informații evident inexacte, și anume natura contagioasă a bolii acestuia. Acestea au furnizat explicații insuficiente cu privire la motivul pentru care interesele angajatorului prevalau asupra celor ale reclamantului și, astfel, nu au păstrat un echilibru just între drepturile ambelor părți.

Impozitarea plăților compensatorii

N.K.M. împotriva Ungariei (nr. 66529/11)

14 mai 2013

Cauza privea o reclamantă, funcționar public, care s-a plâns, în special, că impunerea unui impozit de 98% asupra unei părți din plata compensatorie primită de aceasta, în temeiul unei legi care a intrat în vigoare cu zece săptămâni înainte de concedierea ei, a constituit o privare nejustificată de proprietate, neavând la dispoziție nicio cale de atac.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție. În ciuda amplei marje de apreciere de care beneficiau autoritățile ungare în domeniul impozitării, Curtea a hotărât că mijloacele folosite au fost disproporționate în raport cu scopul legitim urmărit, de a proteja bugetul statului de plăți compensatorii excesive. În plus, reclamantei nu i s-a acordat o perioadă de tranziție, în care să se adapteze la noul sistem de plăți compensatorii. De asemenea, prin privarea reclamantei de un drept dobândit, care servea interesului social special de reintegrare profesională, autoritățile ungare au expus-o unei sarcini individuale excesive.

Exproprierea și privarea de „mijloacele de câștigare a existenței”

Lallement împotriva Franței

11 aprilie 2002

Reclamantul, fermier, a preluat de la tatăl său ferma familiei, care funcționa în principal ca producătoare de produse lactate. Reclamantul, mama lui aflată în întreținere, fratele lui, care lucra la fermă ca asistent familial autorizat, precum și cei doi copii ai acestuia din urmă trăiau din veniturile obținute din activitatea fermei. În 1993, instanța competentă pentru soluționarea cererilor în materie de expropriere a departamentului Ardennes a declarat o suprafață de aproximativ 30% din terenul aferent fermei reclamantului expropriată pentru cauză de utilitate publică. Terenul în cauză reprezenta aproximativ 60% din zona destinată producției de lapte. Invocând art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns că exproprierea l-a privat de sursa lui de venit și că despăgubirile care i-au fost plătite nu au acoperit pierderile specifice suferite.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție. Aceasta a observat că exproprierea incriminată a avut ca rezultat imposibilitatea financiară a reclamantului de a continua să exploateze restul parcelei de teren și, astfel, a determinat pierderea sursei sale de venit. Constatând că despăgubirile

plătite nu au acoperit pierderile specifice respective, Curtea a hotărât că acestea nu au fost rezonabile în raport cu valoarea proprietății expropriate.

A se vedea și [hotărârea privind acordarea unei reparații echitabile](#), pronunțată de Curte în această cauză la 12 iunie 2003.

Libertatea de exprimare la locul de muncă

Protecția prevăzută la art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție include și locul de muncă, în general, și funcționarii publici, în particular (a se vedea, printre altele: [Vogt împotriva Germaniei](#), hotărârea din 26 septembrie 1995; [Ahmed si alții împotriva Regatului Unit](#), hotărârea din 2 septembrie 1998; [Wille împotriva Liechtensteinului](#), hotărârea (Marii Camere) din 28 octombrie 1999; [Fuentes Bobo împotriva Spaniei](#), hotărârea din 29 februarie 2000). În același timp, funcționarii publici au obligația de loialitate, comportament rezervat și discreție față de angajatorul lor ([De Diego Nafría împotriva Spaniei](#), hotărârea din 14 martie 2002).

[Guja împotriva Republicii Moldova](#)

12 februarie 2008 (Marea Cameră)

Reclamantul, care, la momentul faptelor, era Directorul Serviciului de presă din cadrul Procuraturii Generale a Republicii Moldova, s-a plâns de concedierea lui din Procuratura Generală pentru divulgarea a două documente care dezvăluiau ingerința unui politician de rang înalt într-o procedură penală pendinte.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. „Ținând seama de importanța dreptului la libertatea de exprimare în ceea ce privește problemele de interes general și a dreptului funcționarilor publici și a altor angajați de a denunța comportamentul nelegal și actele ilicite de la locul de muncă, de obligațiile și responsabilitățile angajaților față de angajatorii lor, precum și de dreptul angajatorilor de a-și coordona personalul, și punând în balanță celelalte interese diverse implicate în prezenta cauză, Curtea a ajuns la concluzia că ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, în special, dreptul acestuia de a comunica informații, nu era „necesară într-o societate democratică” (punctul 97 din hotărâre).

A se vedea și [Guja împotriva Republicii Moldova \(nr. 2\)](#), hotărâre din 27 februarie 2018.

[Heinisch împotriva Germaniei](#)

21 iulie 2011

Această cauză avea ca obiect concedierea unei asistente medicale de geriatrie, după ce aceasta a depus o plângere penală împotriva angajatorului ei, prin care susținea că existau deficiențe în serviciile de îngrijire oferite. Reclamanta s-a plâns de faptul că i-a fost încălcat dreptul la libertatea de exprimare, din cauza concedierii sale, precum și a refuzului instanțelor de a dispune reîncadrarea sa.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că respectiva concediere a reclamantei fără preaviz a fost disproporționată și că instanțele interne nu au păstrat un echilibru just între necesitatea de protejare a reputației angajatorului și necesitatea de protejare a dreptului reclamantei la libertatea de exprimare.

[Palomo Sánchez si alții împotriva Spaniei](#)

12 septembrie 2011 (Marea Cameră)

Reclamanții au argumentat că, prin concedierea lor, după apariția unei publicații ofensatoare și umilitoare, inițiată de ei – cu o caricatură pe copertă, reprezentând angajații companiei oferind favoruri sexuale directorului de resurse umane – le-a fost încălcat dreptul la libertatea de exprimare și că motivul real al concedierii lor a fost activitatea sindicală a acestora, încălcându-se astfel dreptul la libertatea de întrunire și asociere.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. A constatat că concedierea reclamanților nu a constituit o sancțiune vădit

disproporționată sau excesivă, care impunea statului să ofere o reparație, prin anularea sau înlocuirea acesteia cu o măsură mai blândă.

Vellutini și Michel împotriva Franței

6 octombrie 2011

Această cauză avea ca obiect condamnarea președintelui și a secretarului general al Uniunii sindicale a ofițerilor de poliție municipali, pentru calomnierea unui primar, pe baza unor declarații făcute în calitate de funcționari ai uniunii sindicale.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că ingerința în exercitarea de către reclamânți a dreptului la libertatea de exprimare, în calitatea lor de reprezentanți ai uniunii sindicale, nu a fost necesară într-o societate democratică. A observat, în special, că afirmațiile incriminate nu erau lipsite de un temei factual. În plus, expresiile folosite nu au reflectat nicio animozitate personală evidentă; dimpotrivă, acestea se încadrau în limitele unei critici admisibile, permisă unor reprezentanți sindicali în cadrul unei dezbateri de interes general.

Szima împotriva Ungariei

9 octombrie 2012

Această cauză privea amendarea și retrogradarea unui lider al sindicatului agenților de poliție, pentru afirmații care au subminat forțele de poliție.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. A constatat că, în temeiul funcției deținute, reclamanta avea o influență considerabilă și, prin urmare, trebuia să își exercite dreptul la libertatea de exprimare în conformitate cu obligațiile și responsabilitățile implicate de acest drept, având în vedere statutul ei și cerința specială privind disciplina în cadrul forțelor de poliție. Sancțiunea relativ ușoară impusă reclamantei – retrogradarea și o amendă – nu poate fi considerată disproporționată în circumstanțele speței.

Bucur și Toma împotriva României

10 ianuarie 2013

Primul reclamant, care lucra pentru Serviciul Român de Informații, a fost condamnat pentru divulgarea unor informații clasificate „strict secrete”. Acesta a făcut publice, la o conferință de presă, casete audio care conțineau înregistrări ale convorbirilor telefonice ale mai multor ziariști și politicieni, împreună cu elementele incriminatoare pe care le identificase în registrul convorbirilor telefonice.

Curtea a constatat că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție în privința primului reclamant. Aceasta a constatat că ingerința în dreptul primului reclamant la libertatea de exprimare, în special, în dreptul acestuia de a comunica informații, nu a fost necesară într-o societate democratică.

Matúz împotriva Ungariei

21 octombrie 2014

Reclamantul, jurnalist angajat la televiziunea de stat, a fost concediat în 2004 pentru încălcarea unei clauze de confidențialitate, după ce acesta a publicat o carte referitoare la presupusa cenzură impusă de un director al companiei. Reclamantul a contestat concedierea sa în fața instanțelor naționale, însă fără succes.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. A constatat, în special, că sancțiunea impusă reclamantului — încetarea cu efect imediat a contractului de muncă – a fost destul de severă. În plus, instanțele maghiare au pronunțat o decizie împotriva reclamantului doar pe motiv că publicarea cărții a încălcat obligațiile sale contractuale, fără a lua în considerare argumentul său potrivit căruia acesta și-a exercitat dreptul la libertatea de exprimare în interes public. Prin urmare, acestea nu au examinat dacă și în ce fel obiectul cărții reclamantului și contextul publicării acesteia ar fi putut să afecteze amplitudinea acceptabilă a restricției privind libertatea acestuia de exprimare.

A se vedea, de asemenea:

[Marunić împotriva Croatiei](#)

28 martie 2017

Medicina muncii

[Eternit împotriva Franței](#)

27 martie 2012 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză privea caracterul echitabil al procedurii desfășurate în cadrul unui litigiu între o companie și o casă de asigurări de sănătate privind natura profesională a bolii contractate de un fost angajat. Litigiul s-a axat, în special, pe faptul că angajatorului nu i s-a permis de către casa de asigurări de sănătate accesul la dosarul medical al fostului angajat. Compania reclamantă s-a plâns că nu a avut acces la dovezile medicale pe care s-a bazat diagnosticul bolii profesionale a fostului angajat al acesteia și că, astfel, a fost privată de orice posibilitate de a contesta eficient decizia conform căreia boala era de natură profesională.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). Aceasta a considerat, în special, că respectiva casă de asigurări de sănătate nu a beneficiat de un avantaj considerabil față de compania reclamantă în cadrul procedurii, deoarece nici serviciile administrative ale casei de asigurări de sănătate nu au avut acces la dosarul medical solicitat de compania reclamantă. În consecință, a concluzionat că principiul egalității armelor a fost respectat în această cauză.

[Howald Moor și alții împotriva Elveției](#)

11 martie 2014

Această cauză privea un lucrător care a fost diagnosticat în mai 2004 cu mezoteliom pleural malign (o tumoră malignă deosebit de agresivă), cauzată de expunerea sa la azbest în cadrul activității desfășurate în anii 1960-1970. Acesta a decedat în 2005. Reclamantele, soția și cele două fiice ale sale, s-au plâns, în special, că le-a fost încălcat dreptul de acces la o instanță, deoarece instanțele elvețiene le-au respins acțiunea în despăgubire introdusă împotriva angajatorului persoanei decedate și a autorităților naționale, pe motiv că a intervenit prescripția.

Având în vedere circumstanțele excepționale ale prezentei cauze, Curtea a considerat că aplicarea termenelor de prescripție a restrâns accesul reclamantelor la o instanță într-o asemenea măsură încât **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție. Deși are convingerea că norma juridică privind termenele de prescripție urmărea un scop legitim, și anume securitatea juridică, Curtea a observat totuși că aplicarea sistematică a regulii respective în cazul persoanelor care sufereau de boli care puteau fi diagnosticate abia după mulți ani de la evenimentele care le-au cauzat privează persoanele în cauză de posibilitatea de a-și revendica drepturile în fața instanțelor. Prin urmare, Curtea a considerat că, în cauzele în care s-a dovedit științific faptul că o persoană nu putea să știe că suferă de o anumită boală, acest lucru ar trebui să fie luat în considerare la calcularea termenului de prescripție.

[Dolopoulos împotriva Greciei](#)

17 noiembrie 2015 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză privea condițiile în care directorul unei sucursale bancare a dezvoltat o boală psihică și o depresie severă care, în opinia sa, au fost cauzate parțial de tacticile de hărțuire aplicate de unii din managerii săi. Reclamantul a susținut că a fost încălcată obligația statului de a proteja angajații aflați în situația sa împotriva riscului de a dezvolta boli profesionale. Acesta a făcut referire, în special, la faptul că boala sa nu a fost declarată la Inspekția Muncii și la respingerea plângerii sale de către parchetul de pe lângă curtea de apel, pe motiv că bolile psihice nu erau incluse în lista bolilor profesionale.

Curtea a declarat cererea inadmisibilă ca fiind vădit nefondată. A considerat, în special, că, în ciuda faptului că bolile psihice nu au fost incluse de către legiuitorul elen în lista bolilor profesionale, reclamantul a avut la dispoziție căi de atac prin care să se plângă de deteriorarea sănătății sale mintale la locul de muncă și, dacă era cazul, să obțină despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit. Curtea a reținut faptul că reclamantul a exercitat aceste căi de atac, având în vedere că procedura de recurs era pendinte. Prin urmare, a concluzionat că autoritățile elene nu și-au încălcat obligația de protejare a bunăstării fizice și psihice a reclamantului și de garantare a dreptului la respectarea vieții sale private.

Obligația de a înapoia ajutorul de șomaj plătit din greșală

Čakarević împotriva Croatiei

26 aprilie 2018

Cauza avea ca obiect plângerea reclamantei conform căreia a fost obligată să înapoieze plățile făcute cu titlu de ajutor de șomaj după ce agenția pentru ocuparea forței de muncă a autorizat din greșală plățile respective. Reclamanta a susținut, în special, că obligația de a înapoia ajutorul de șomaj a avut ca efect privarea de către bunurile sale.

Curtea a concluzionat, în speță, că a fost **încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție, reținând că, având în vedere starea de sănătate a reclamantei și faptul că aceasta nu avea nici un venit, autoritățile naționale i-au încălcat drepturile impunându-i o sarcină individuală excesivă. Curtea a observat, în special, că reclamanta, aflată în șomaj și într-o stare proastă de sănătate, nu a făcut nimic pentru a induce în eroare agenția de muncă cu privire la situația sa. Este culpa autorităților care, din greșală, i-au plătit indemnizația aproape 3 ani după perioada prevăzută de lege. Or, doar reclamanta a fost obligată să remedieze situația, inclusiv să plătească dobânda legală.

Pensii

C. împotriva Franței (nr. 10443/83)

15 iulie 1998 (decizia Comisiei Europene a Drepturilor Omului¹)

Reclamantul, inspector fiscal, s-a plâns de suspendarea pensiei pentru limita de vârstă, în urma condamnării acestuia la trei ani de închisoare pentru luare de mită.

Comisia Europeană a Drepturilor Omului a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). A constatat, în special, că suspendarea pensiei reclamantului nu i-a încălcat niciun drept de proprietate în temeiul art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție, deoarece acesta a fost condamnat pentru o infracțiune care, în temeiul dispozițiilor legale în vigoare pe parcursul perioadei de executare a pedepsei reclamantului, ar fi putut da naștere retragerii dreptului acestuia la pensie.

Azinas împotriva Ciprului

28 aprilie 2004 (Marea Cameră)

Reclamantul a lucrat pentru Serviciul Public din Nicosia, în funcția de Director al Departamentului de dezvoltare cooperativă, de la momentul înființării Republicii Cipru în 1960 și până la concedierea lui. În iulie 1982, Comisia Serviciului Public a introdus o acțiune disciplinară împotriva lui și a decis să îl concedieze retroactiv, pe motiv că, în aprilie 1981, instanța districtuală din Nicosia l-a condamnat la 18 luni de închisoare pentru furt, abuz de încredere și abuz de autoritate. Apelul formulat de reclamant atât

¹ Împreună cu Curtea Europeană a Drepturilor Omului și Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, reunită la Strasbourg din iulie 1954 până în octombrie 1999, a verificat respectarea de către statele contractante a obligațiilor asumate de acestea în temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului. Comisia a încetat să existe în momentul în care Curtea a devenit definitivă, la 1 noiembrie 1998.

împotriva condamnării, cât și a pedepsei, a fost respins de Curtea Supremă în octombrie 1981. Comisia Serviciului Public a hotărât că reclamantul a condus departamentul ca și când resursele acestuia erau proprietatea lui privată. Sancțiunea disciplinară de concediere a avut ca rezultat, de asemenea, confiscarea indemnizațiilor de pensionare ale reclamantului, inclusiv pensia. Recursul formulat de acesta a fost respins. În fața Curții, reclamantul s-a plâns, în special, de concedierea lui și de confiscarea, pe cale de consecință, a drepturilor sale de pensie. Acesta a invocat art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă**, considerând întemeiată excepția ridicată de guvernul cipriot, conform căreia calea de atac internă „efectivă” relevantă nu a fost epuizată de reclamant. Reclamantul nu a citat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în fața Curții Supreme, reunită în calitate de instanță de recurs. Acesta a fost motivul pentru care Curtea Supremă nu s-a pronunțat niciodată dacă, prin concedierea reclamantului, i-a fost încălcat dreptul de proprietate, și anume dreptul la o pensie. Prin urmare, reclamantul nu le-a oferit instanțelor cipriote ocazia pe care art. 35 (criterii de admisibilitate) din Convenție a fost destinat să o ofere, în principiu, statelor care au ratificat Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și anume posibilitatea de a soluționa pretinsa încălcare a Convenției în cauză și, astfel, să o prevină sau să o repare.

Stummer împotriva Austriei

7 iulie 2011 (Marea Cameră)

Reclamantul, care a petrecut în închisoare aproximativ 28 de ani din viață, s-a plâns, în special, că neluarea în considerare a muncii efectuate în închisoare la afilierea la sistemul de pensii pentru limita de vârstă era discriminatorie și l-a împiedicat să primească indemnizația de pensionare.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1** (protecția proprietății) la Convenție. Deși Austria avea obligația de a continua să examineze problema ridicată de cauza reclamantului, Curtea a constatat că aceasta nu a depășit marja de apreciere acordată în materie, din cauza faptului că, până în prezent, nu a prevăzut afilierea la sistemul de pensii pentru limita de vârstă a deținuților care muncesc.

E.B. (nr. 2) împotriva Ungariei (nr. 34929/11)

15 ianuarie 2013 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză a avut ca obiect modificările aduse în 2010 sistemului de pensii din Ungaria, prin adoptarea unor noi legi. Invocând art. 1 (protecția proprietății) din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanta s-a plâns că noua legislație reprezenta efectiv o confiscare a contribuțiilor sale la pensia ei privată în beneficiul bugetului de stat. A susținut, în special, că, deși, conform noii legislații, avea dreptul la o pensie de stat integrală, aceasta nu includea și un sistem de pensii privat, care era legat direct de contribuțiile și strategia de investiții ale acesteia. În plus, s-a plâns că, având în vedere faptul că intenționa să lucreze în străinătate, nu era cert că va acumula o vechime suficientă în muncă pentru a avea dreptul la o pensie de stat.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). A hotărât că nu a existat nicio ingerință în exercitarea de către reclamantă a dreptului ei de proprietate, care includea speranța sa legitimă de a primi o pensie pe viitor, având în vedere că aceasta avea dreptul la plata unei viitoare pensii, ca urmare a contribuțiilor făcute, pe parcursul întregii perioade de încadrare în muncă, fie la un fond de pensii privat, fie la fondul de stat.

Cichopek și alte 1 627 de cereri împotriva Poloniei

14 mai 2013 (decizie privind admisibilitatea)

În temeiul dispozițiilor unei legi adoptate în 2009, au fost reduse drepturile de pensie acumulate de foștii membri ai Serviciului Securității de Stat din Polonia în perioada 1944-1990, în perioada regimului comunist. Reclamantii au susținut că li s-a impus o sarcină excesivă din cauza unei schimbări bruște, drastice și tardive în ceea ce privește situația

lor personală, adusă de o lege pe care o considerau punitivă și o formă de pedeapsă colectivă pentru activitatea lor profesională anterioară.

Curtea a declarat cererile **inadmisibile** (vădit nefondate). A considerat că, în general, regimul de reducere a pensiilor nu a impus reclamantilor o sarcină excesivă: aceștia nu au suferit o pierdere a mijloacelor de trai sau o privare totală de beneficii și, chiar și în aceste condiții, sistemul era mai avantajos decât alte sisteme de pensii. Curtea a constatat, de asemenea, că activitatea desfășurată de reclamanti în cadrul poliției secrete, creată pentru a încălca tocmai drepturile omului protejate de Convenție, ar trebui considerată o condiție relevantă pentru definirea și justificarea categoriei de persoane care va fi afectată de reducerile indemnizațiilor de pensionare. Autoritățile poloneze nu au extins sfera personală a acestor măsuri dincolo de ceea ce era necesar pentru a atinge scopul legitim urmărit, și anume eliminarea privilegiilor în materie de pensii, de care beneficiau membrii fostei poliții politice comuniste, pentru a asigura o mai mare echitate a sistemului de pensii.

Markovics și alții împotriva Ungariei

24 iunie 2014 (decizie privind admisibilitatea)

Aceste cereri aveau ca obiect restructurarea pensiilor militarilor pensionați din Ungaria și ridica probleme identice în esență, în principal înlocuirea – în temeiul legislației adoptate în noiembrie 2011 – a pensiilor pentru limită de vârstă ale foștilor militari, care nu făceau obiectul impozitării pe venit, cu o indemnizație cu o valoare egală, care este imposibilă în temeiul ratei impozitului pe venitul personal general. Reclamantii s-au plâns că această conversie constituia o ingerință nejustificată și discriminatorie în exercitarea dreptului lor de proprietate, care nu putea fi contestată eficient în fața niciunei autorități naționale.

Curtea a declarat cererile **inadmisibile** (vădit nefondate). Aceasta a constatat, în special, că reducerea indemnizațiilor reclamantilor a fost rezonabilă și proporțională. Reclamantii primeau în continuare o indemnizație pentru activitatea desfășurată, rezonabilă în raport cu valoarea pensiei lor anterioare. Într-adevăr, aceștia nici nu au fost privați total de singurul mijloc de subzistență și nici nu riscau să nu aibă suficiente resurse pentru a trăi. Curtea a fost convinsă că orice diferență de tratament a respectat un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit, și anume raționalizarea sistemului de pensii, și mijloacele folosite, și anume o limitare proporțională a indemnizațiilor.

Philippou împotriva Ciprului

14 iunie 2016

Această cauză privea un funcționar public care și-a pierdut în mod automat indemnizațiile de pensionare din serviciul public atunci când a fost concediat ca urmare a unei proceduri disciplinare îndreptate împotriva sa în 2005. Reclamantul a subliniat, în special, faptul că, deși își plătit datoria față de societate, având în vedere că a fost condamnat de către o instanță penală, a executat o pedeapsă cu închisoarea, a rambursat suma datorată și și-a pierdut locul de muncă, a fost privat în mod automat de toate indemnizațiile sale de pensionare.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție. Punând în balanță, pe de o parte, gravitatea infracțiunilor săvârșite de reclamant, implicând un total de 223 de acuzații de natură penală, printre care fapte ilicite, deturnarea de fonduri prin mijloace frauduloase, falsificarea de cecuri și abuz în serviciu, și, pe de altă parte, efectul măsurilor disciplinare, Curtea a constatat că acestuia nu i s-a impus o sarcină individuală excesivă.

Mauriello împotriva Italiei

13 septembrie 2016 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza se referea la faptul că contribuțiile la pensia pentru limită de vârstă plătite de reclamantă în cursul activității sale profesionale de zece ani nu au fost rambursate, întrucât aceasta nu era eligibilă pentru a primi o pensie de funcționar public, deoarece nu a plătit contribuții timp de 15 ani, astfel cum se prevede în legislația națională.

Reclamanta s-a plâns de faptul că a fost privată de toate contribuțiile la fondul de pensii, deduse din salariul său în cursul activității sale profesionale, și că nu a primit nicio sumă corespunzătoare, sub forma unei pensii pentru limită de vârstă sau a unei sume forfetare.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. A constatat, în special, că obligația de a plăti contribuții la pensia pentru limită de vârstă a constituit o ingerință în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale, dar a hotărât că aceasta era prevăzută de lege. Totuși, Curtea a constatat că ingerința în cauză nu a constituit o ingerință disproporționată în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale, având în vedere că statele beneficiază de o largă marjă de apreciere în alegerea sistemelor de pensii, precum și faptul că acestora nu li se impune, în Convenție, să adopte un anumit model. Curtea a observat, de asemenea, că reclamanta începuse să lucreze și să plătească contribuții la o dată la care era deja cert că nu va obține dreptul la o pensie, dat fiind că legislația națională prevedea că sunt necesari cel puțin 15 ani de ocupare a unui loc de muncă pentru a putea beneficia de acest drept, iar reclamanta plătește contribuții doar timp de 10 de ani, atunci când a ajuns la vârsta obligatorie de pensionare. În cele din urmă, Curtea a constatat că reclamanta nu a furnizat informații cu privire la pretinsa situație financiară precară a acesteia, care a împiedicat-o să efectueze plăți voluntare într-un cont de pensii, ceea ce i-ar fi permis să obțină o pensie.

Fábián împotriva Ungariei

5 septembrie 2017 (Marea Cameră)

Această cauză privea suspendarea plății pensiei pentru limită de vârstă a reclamantului, pe motiv că acesta continua să fie angajat în sectorul public. Reclamantul s-a plâns de suspendarea plății pensiei sale. Acesta a susținut, de asemenea, că a fost supus unei diferențe de tratament nejustificată în raport cu beneficiarii de pensii care lucrează în sectorul privat și cu aceia care lucrează în anumite segmente ale sectorului public.

Marea Cameră a hotărât că **nu a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție, că **nu a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1**, în ceea ce privește capătul de cerere al reclamantului cu privire la diferența de tratament în raport cu pensionarii care lucrează în sectorul privat, și că respectivul capăt de cerere privind pretinsa diferența de tratament nejustificată între pensionarii angajați în diferite domenii din sectorul public a fost introdus tardiv și era, prin urmare, inadmisibil. În hotărârea sa, Marea Cameră a constatat, în special, că s-a stabilit un echilibru just între cerințele interesului general al comunității și cerințele privind protecția drepturilor fundamentale ale reclamantului, căruia nu i s-a impus o sarcină individuală excesivă. Curtea a observat că statele contractante beneficiază de o marjă largă de apreciere în ceea ce privește modalitățile de finanțare a sistemelor publice de pensii, și a observat că ingerința în cauză a urmărit un obiectiv de interes general, și anume protejarea bugetului statului și asigurarea sustenabilității pe termen lung a sistemului de pensii din Ungaria. Curtea a observat, de asemenea, că suspendarea plății pensiei reclamantului a fost temporară. În plus, acesta a avut posibilitatea de a alege să renunțe la locul său de muncă de funcționar public și să își primească în continuare pensia sau să rămână la locul de muncă respectiv și să accepte suspendarea plății pensiei sale, și că acesta a optat pentru ultima variantă. În plus, reclamantul nu a rămas fără mijloace de subzistență, deoarece a continuat să își primească salariul. Curtea a constatat, de asemenea, că reclamantul nu a demonstrat că, în calitate de angajat într-o funcție publică, al cărui loc de muncă, remunerație și prestații sociale depindeau de bugetul statului, acesta se afla într-o situație relativ similară celei a pensionarilor care au fost angajați în sectorul privat, ale căror salarii erau finanțate din bugete private, care nu intrau sub incidența controlului direct al statului.

Cereri pendinte**[Taipale împotriva Finlandei \(nr. 5855/18\)](#) și [Tulokas împotriva Finlandei \(nr. 5854/18\)](#)**

Cereri comunicate guvernului finlandez la 12 iulie 2018

Aceste cauze au avut ca obiect dispoziții din legislația națională care prevăd, în anumite cazuri, o impozitare mai mare pentru veniturile din pensia pentru limită de vârstă decât veniturile din salarii.

Curtea a comunicat cererile guvernului finlandez și a adresat întrebări părților în cadrul art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) și art. 14 (interzicerea discriminării) din Convenție, precum și al art. 1 (interzicerea generală a discriminării) din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Condiționarea primirii de prestații de obligația acceptării unui loc de muncă „general acceptat”**[Schuitemaker împotriva Țărilor de Jos](#)**

4 mai 2010 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, de profesie filosof, era șomer și primea un ajutor de șomaj din 1983. Ca urmare a unei modificări aduse legislației în 2004, aceasta a fost informată că eligibilitatea ei pentru prestații sociale generale depindea de obținerea unui loc de muncă „general acceptat” și de disponibilitatea ei de a-l ocupa, iar nerespectarea acestei condiții ar determina reducerea prestațiilor plătite. În fața Curții, aceasta s-a plâns că, în temeiul noii legislații, era obligată să obțină și să accepte orice tip de muncă, indiferent dacă era adecvată sau nu, încălcându-se astfel art. 4 (interzicerea sclaviei și muncii forțate) din Convenție.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). În cazul în care un stat introduce un sistem de asigurări sociale, acesta este pe deplin îndreptățit să prevadă condiții pentru persoanele care doresc să beneficieze de prestații. În special, o condiție care îi impune unei persoane să depună eforturi evidente pentru a obține și a ocupa un loc de muncă general acceptat nu poate fi considerată nerezonabilă și nici nu poate fi echivalată cu obligarea unei persoane de a efectua muncă forțată sau obligatorie, în sensul art. 4 din Convenție.

Reconcilierea vieții profesionale cu viața de familie**[García Mateos împotriva Spaniei](#)**

19 februarie 2013

Această cauză privea o angajată a unui supermarket, care a solicitat reducerea timpului său de lucru, deoarece trebuia să aibă grijă de fiul ei, care avea mai puțin de șase ani la acel moment. Reclamanta s-a plâns că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în mod echitabil și într-un termen rezonabil a cauzei sale și că a făcut obiectul unei discriminări pe criterii de sex. Aceasta s-a plâns că nu a obținut o reparație pentru încălcarea dreptului ei fundamental și că nu a dispus de o cale de atac efectivă în fața Curții Constituționale a Spaniei.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil și într-un termen rezonabil), **coroborat cu art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție. Aceasta a constatat că încălcarea principiului nediscriminării pe criterii de sex, astfel cum s-a stabilit în hotărârea Curții Constituționale a Spaniei, pronunțată în favoarea reclamantei, nu a fost reparată niciodată, având în vedere că decizia în cauză nu a fost executată și că nu i s-au acordat despăgubiri.

Respectarea vieții private la locul de muncă

Copland împotriva Regatului Unit

3 aprilie 2007

Reclamanta era angajata Colegiului Carmarthenshire, un organism statutar administrat de stat. În 1995, aceasta a devenit asistenta personală a directorului colegiului și a trebuit să lucreze îndeaproape cu directorul adjunct recent numit în funcție. În fața Curții, s-a plâns că, în perioada în care și-a desfășurat activitatea la colegiu, a fost monitorizată utilizarea de către aceasta a telefonului, mesageriei electronice și a internetului, la inițiativa directorului adjunct.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și a corespondenței) din Convenție. A considerat că obținerea și stocarea de informații personale legate de reclamantă, prin intermediul utilizării de către aceasta a telefonului, e-mailului și internetului, a constituit o ingerință în exercitarea dreptului ei la respectarea vieții private și a corespondenței sale, și că această ingerință nu era „prevăzută de lege”, având în vedere că, la momentul faptelor, nu exista nicio lege internă care să reglementeze această monitorizare. Deși Curtea a admis că, uneori, poate fi legitim ca un angajator să monitorizeze și să controleze utilizarea telefonului și internetului de către un angajat, în speță nu era necesar să se stabilească dacă această ingerință a fost „necesară într-o societate democratică”.

Benediktssdóttir împotriva Islandei

16 iunie 2009 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta s-a plâns că, neasigurându-i suficientă protecție împotriva publicării nelegale în mass-media a e-mailurilor sale private, Islanda nu i-a protejat drepturile garantate prin art. 8 (respectarea vieții private și a corespondenței) din Convenție. Aceasta a susținut că un terț necunoscut a obținut e-mailurile în cauză, fără cunoștința și acordul ei, de pe un server deținut și utilizat anterior de fostul ei angajator, care dăduse faliment. Comunicările de pe e-mail au constat, în special, din citate directe sau parafraze din schimburile de e-mailuri dintre reclamantă și fostul coleg al directorului executiv al unei companii multinaționale, referitoare la intenția acestuia de a găsi un avocat potrivit, care să îl ajute să predea poliției materiale pretins incriminatoare, pe care le deținea, și să îl reprezinte în instanță, într-o viitoare cauză împotriva liderilor companiei multinaționale în cauză. La momentul faptelor, în Islanda era în curs o dezbatere publică legată de acuzații conform cărora persoane importante au exercitat influență asupra celei mai ample anchete penale desfășurate vreodată în țară.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (vădit nefondată). Aceasta a constatat că nu exista nimic care să indice că autoritățile islandeze au depășit marja lor de apreciere și nu au păstrat un echilibru just între libertatea de exprimare a ziarului, garantată la art. 10 din Convenție, și dreptul reclamantei la respectarea vieții private și a corespondenței, prevăzut la art. 8 din Convenție.

Obst împotriva Germaniei și Schüth împotriva Germaniei

23 septembrie 2010

Ambele cauze au avut ca obiect concedierea reclamantilor din posturile ocupate în Biserică, pentru întreținerea unei relații extraconjugale. În prima cauză, reclamantul crescuse în spiritul credinței mormone și s-a căsătorit în 1990, conform ritualurilor mormone. După ce a deținut diverse funcții în Biserica Mormonă, în 1986, acesta a fost numit în postul de director al departamentului de relații publice pentru Europa. În decembrie 1993, i-a destăinuit pastorului său că avea o relație cu altă femeie. Pastorul l-a sfătuit să îi spună superiorului său, ceea ce a și făcut. Câteva zile mai târziu, superiorul său l-a concediat fără preaviz, pentru adulter. În a doua cauză, reclamantul a ocupat funcția de organist și maestru de cor în cadrul unei parohii catolice, începând de la mijlocul anilor '80 și până în 1994, când a divorțat de soția lui. Din 1995 locuiește cu noua lui parteneră. În iulie 1997, după ce copiii acestuia au spus unor persoane de la grădiniță că tatăl lor urma să aibă alt copil, parohul a discutat problema cu reclamantul.

Câteva zile mai târziu, reclamantul a fost notificat de paroh că era concediat pentru adulter începând cu luna aprilie 1998. În temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, reclamantii s-au plâns de refuzul instanțelor interne de a infirma decizia de concediere a acestora.

În aceste cauze, Curtea a abordat pentru prima dată problema concedierii angajaților Bisericii, motivată de un comportament care intră sub incidența vieții lor private.

În prima cauză, aceasta a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Ținând seama de sfera largă de apreciere a statului în prezenta cauză și, în special, de faptul că instanțele pentru litigii de muncă aveau obligația de a păstra un echilibru între diversele interese private, Curtea a considerat că art. 8 nu impunea statului să îi garanteze reclamantului un grad mai mare de protecție.

În a doua cauză, aceasta a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. În prezenta cauză, instanțele pentru litigii de muncă nu au explicat suficient motivele pentru care, conform concluziilor instanței de apel pentru litigii de muncă, interesele parohiei erau cu mult mai importante decât interesele reclamantului și acestea nu au pus în balanță drepturile reclamantului și cele ale angajatorului, Biserica, într-o manieră compatibilă cu Convenția. În consecință, statul nu i-a acordat reclamantului o protecție suficientă.

Köpke împotriva Germaniei

5 octombrie 2010 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, casier la un supermarket, a fost concediată fără preaviz pentru furt, în urma unei operațiuni de supraveghere video sub acoperire, desfășurată de angajatorul acesteia, cu ajutorul unei agenții de detectivi particulari. Aceasta a contestat, fără succes, concedierea ei în fața instanțelor pentru litigii de muncă. Plângerea ei constituțională a fost, de asemenea, respinsă.

Curtea a declarat **inadmisibil** (vădit nefondat) capătul de cerere formulat de reclamantă în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A observat că măsura în cauză a fost limitată în timp (două săptămâni) și a inclus doar zona din jurul casei de marcat și zona accesibilă publicului. Datele vizuale obținute au fost prelucrate de un număr limitat de persoane care lucrau pentru agenția de detectivi și de membri ai personalului angajatorului. Acestea au fost folosite doar în legătură cu încetarea contractului de muncă al acesteia și în cadrul procesului în fața instanțelor pentru litigii de muncă. Curtea a concluzionat că ingerința în viața privată a reclamantei a fost așadar limitată la ceea ce a fost necesar pentru atingerea scopurilor urmărite de supravegherea video.

Özpınar împotriva Turciei

19 octombrie 2010

Această cauză privea concedierea unei judecătore de către Consiliul Superior al Magistraturii, din motive legate de viața ei privată (a fost acuzată, de exemplu, că a avut o relație personală cu un avocat și că purta o ținută și un machiaj neadecvate). Reclamanta a susținut că a fost concediată de Consiliul Superior al Magistraturii pe baza unor aspecte ale vieții sale private și că nu a avut la dispoziție nicio cale de atac efectivă. Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, având în vedere că ingerința în viața privată a reclamantei nu a fost proporțională cu scopul legitim urmărit. Aceasta a mai hotărât că **a fost încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție, **coroborat cu art. 8**, deoarece reclamanta nu a avut acces la o cale de atac care să îndeplinească cerințele minime prevăzute la art. 13, pentru a putea să formuleze capătul său de cerere în temeiul art. 8.

Gillberg împotriva Suediei

3 aprilie 2012 (Marea Cameră)

Această cauză privea, în esență, condamnarea penală a unui profesor pentru abuz în serviciu, în calitatea sa de funcționar public, pentru refuzul acestuia de a respecta două hotărâri judecătorești administrative, prin care s-a acordat accesul, în condițiile

specificate, a doi cercetători desemnați, la cercetările Universității din Gothenburg privind tulburarea hiperactivității și deficitului de atenție la copii.

Curtea a concluzionat că **art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și **art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție **nu se aplicau** în această cauză. A hotărât, în special, că reclamantul nu putea să invoce art. 8 pentru a se plânga de condamnarea sa penală și nu putea invoca dreptul „negativ” la libertatea de exprimare, și anume dreptul de a nu oferi informații, în temeiul art. 10.

D.M.T. și D.K.I. împotriva Bulgariei (nr. 29476/06)

24 iulie 2012

Această cauză privea suspendarea unui funcționar public pentru mai mult de șase ani, perioadă în care a fost pendinte procedura penală îndreptată împotriva acestuia, și interdicția impusă acestuia de a se angaja în orice alt post remunerat în sectorul public și privat, cu excepția învățământului și cercetării. Reclamantul s-a plâns în special, în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, că, în urma suspendării sale, a fost imposibil să își primească salariul și să își caute alt loc de muncă.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. Aceasta a constatat, în special, că interdicția în cauză nu a fost necesară sau proporțională în raport cu scopul legitim urmărit prin declanșarea urmăririi penale și nu putea fi considerată drept consecința normală și inevitabilă a unei astfel de proceduri.

În plus, Curtea a hotărât că, în speță, **au fost încălcate art. 6 § 1 coroborat cu art. 6 § 3 lit. a) și b)** (dreptul la un proces echitabil – dreptul de a fi informat în termenul cel mai scurt cu privire la acuzație; dreptul de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării) din Convenție, **art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil) și **art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) **coroborat cu art. 6 § 1 și cu art. 8** din Convenție.

Michaud împotriva Franței

6 decembrie 2012

Această cauză a avut ca obiect obligația impusă avocaților francezi de a raporta „suspiciunile” acestora cu privire la posibilele activități de spălare de bani desfășurate de clienții lor. Între altele, reclamantul a susținut că această obligație, care rezulta din transpunerea unor directive europene, intra în conflict cu art. 8 din Convenție (dreptul la respectarea vieții private), care protejează confidențialitatea relațiilor dintre avocat și client.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Aceasta a subliniat importanța confidențialității relațiilor dintre avocat și client și a secretului profesional al avocaților. Totuși, a considerat că obligația de a raporta suspiciunile urmărea scopul legitim de menținere a ordinii publice și de a preveni comiterea de fapte penale, având în vedere că era destinată să combată spălarea de bani și infracțiunile conexe și că era necesară pentru atingerea acestui scop. În privința ultimului aspect menționat, a hotărât că obligația de a raporta suspiciunile, astfel cum este pusă în aplicare în Franța, nu a adus o atingere disproporționată secretului profesional al avocaților, având în vedere că aceștia nu sunt obligați să respecte această cerință atunci când apară justițiabili și că legislația a instituit un filtru pentru protejarea secretului profesional, garantând astfel că avocații nu prezintă rapoartele direct autorităților, ci președintelui baroului din care fac parte.

Radu împotriva Republicii Moldova

15 aprilie 2014

Cauza a avut ca obiect plângerea reclamantei cu privire la dezvăluirea angajatorului acesteia a unor informații medicale personale de către un spital de stat. Reclamanta era lector la Academia de Poliție și, în august 2003, însărcinată cu gemeni, a fost spitalizată timp de două săptămâni din cauza riscului de a pierde sarcina. Aceasta a prezentat o scutire medicală care atesta absența sa de la locul de muncă. Cu toate acestea, Academia de Poliție a solicitat spitalului informații suplimentare cu privire la concediul ei

medical, iar reclamanta a răspuns, furnizând mai multe informații referitoare la sarcina și starea sa de sănătate și la tratamentul care i-a fost prescris. Informațiile au fost difuzate pe scară largă la locul său de muncă și, la scurt timp, aceasta a pierdut sarcina din cauza stresului. Reclamanta a introdus o acțiune împotriva spitalului și a Academiei de Poliție, solicitând despăgubiri pentru încălcarea dreptului la respectarea vieții sale private, însă fără succes.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. S-a constatat că ingerința incriminată de reclamantă nu era „prevăzută de lege”, în sensul art. 8 din Convenție.

Fernandez Martinez împotriva Spaniei

12 iunie 2014 (Marea Cameră)

Cauza a avut ca obiect refuzul de a reînnoi contractul unui preot căsătorit, tată a cinci copii, care preda disciplinele religie catolică și etică, după ce i s-a acordat scutirea de celibat și în urma unui eveniment în cursul căruia și-a expus public angajamentul său activ față de o mișcare care se opunea doctrinei Bisericii. Reclamantul a susținut, în special, că refuzul de a-i reînnoi contractul, din cauza situației personale și familiale, i-a încălcat dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că, ținând seama de marja de apreciere acordată statului, ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului la respectarea vieții sale private nu a fost disproporționată. Curtea a considerat, în special, că nu era nerezonabil ca Biserica să pretindă o loialitate deosebită din partea profesorilor de educație religioasă, în măsura în care aceștia puteau fi considerați reprezentanții săi. În speță, Curtea a constatat că instanțele spaniole au luat suficient în considerare toți factorii relevanți și au pus în balanță interesele concurente într-o manieră detaliată și cuprinzătoare, în limitele impuse de respectul datorat autonomiei Bisericii Catolice. În lumina controlului exercitat de instanțele interne, principiul autonomiei Bisericii nu a părut să fie invocat în mod abuziv: nu se putea afirma că decizia episcopului nu a fost motivată suficient sau a fost arbitrară, ori că a fost adoptată cu un scop incompatibil cu exercitarea autonomiei Bisericii Catolice, astfel cum este recunoscută și protejată în temeiul Convenției Europene.

A se vedea, de asemenea: **Travaș împotriva Croatiei**, hotărârea 4 octombrie 2016.

Sõro împotriva Estoniei

3 septembrie 2015

În cauză, reclamantul s-a plâns cu privire la faptul că, în 2004, au fost publicate în Monitorul Oficial al Estoniei informații cu privire la postul de șofer ocupat de acesta în epoca sovietică, în cadrul Comitetului pentru Securitatea Statului (KGB) al URSS.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. S-a constatat că, în cazul reclamantului, măsura a fost disproporționată în raport cu obiectivele urmărite. Curtea a observat, în special, că legislația națională relevantă prevedea publicarea de informații cu privire la toți angajații fostelor servicii de securitate – inclusiv cu privire la șoferi, precum în cazul reclamantului – indiferent de funcția specifică deținută de aceștia în trecut.

Versini-Campinchi și Crasnianski împotriva Franței

16 iunie 2016

Reclamantii, avocați, s-au plâns de interceptarea și transcrierea convorbirilor cu unul din clienții lor și utilizarea proceselor-verbale corespunzătoare în cadrul acțiunii disciplinare inițiate împotriva lor.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și a corespondenței) din Convenție, constatând că ingerința în cauză nu a fost disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit — apărarea ordinii publice — și că putea fi considerată necesară într-o societate democratică. S-a considerat, în special, că, întrucât transcrierea convorbirii dintre reclamantă și clientul ei s-a bazat pe faptul că

avea un conținut de natură să conducă la prezumția că reclamanta însăși a săvârșit o infracțiune, iar instanțele interne s-au asigurat că transcrierea nu a încălcat dreptul la apărare al clientului acesteia, faptul că prima era avocata acestuia din urmă nu era suficient pentru a constitui o încălcare a art. 8 din Convenție în privința reclamantei.

Vukota-Bojic împotriva Elvetiei

18 octombrie 2016

Reclamanta a fost implicată într-un accident rutier și, ulterior, a solicitat o pensie de invaliditate. În urma unui litigiu cu asigurătorul său cu privire la valoarea pensiei de invaliditate și după mai mulți ani de litigiu, asigurătorul său a solicitat ca aceasta să fie supusă unui nou examen medical, pentru a obține dovezi suplimentare în legătură cu starea sa. Atunci când a refuzat, asigurătorul a angajat detectivi particulari pentru a supravegheea secretă a reclamantei. Elementele de probă obținute au fost utilizate în cadrul procesului ulterior, care au condus la o reducere a prestațiilor reclamantei. Aceasta s-a plâns că supravegheerea a constituit o încălcare a dreptului la respectarea vieții sale private și că probele obținute în urma acestei supravegheri nu ar fi trebuit să fie admise în procedură.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A constatat, în special, că acțiunile asigurătorului au angajat răspunderea statului în temeiul Convenției, având în vedere că societatea de asigurări a pârâtului era considerată o autoritate publică în temeiul dreptului elvețian. De asemenea, a considerat că supravegheerea secretă în litigiu a constituit o ingerință în dreptul reclamantei la respectarea vieții private, chiar dacă s-a desfășurat în locuri publice, întrucât anchetatorii au colectat și stocat date în mod sistematic și le-au utilizat pentru un scop specific. În plus, supravegheerea nu era prevăzută de lege, întrucât dispozițiile legislației elvețiene, pe care se bazase supravegheerea respectivă, nu erau suficient de precise. În special, acestea nu reglementau în mod clar când și pentru cât timp putea să fie efectuată supravegheerea și modul în care ar trebui stocate și accesate datele obținute prin supraveghere. În continuare, Curtea a constatat că procesul nu a fost inechitabil din cauza utilizării probelor obținute prin intermediul supravegherii în cadrul litigiului reclamantei împotriva asigurătorului său și, prin urmare, a hotărât că **nu a fost încălcat art. 6** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție. În această privință, Curtea a constatat, în special, că reclamantei i s-a oferit posibilitatea de a contesta probele obținute în urma supravegherii și că instanța elvețiană și-a motivat decizia, oferind explicații privind necesitatea admiterii acestor probe.

Bărbulescu împotriva României

5 septembrie 2017 (Marea Cameră)

Cauza a avut ca obiect decizia unei societăți de drept privat de a concedia un salariat – reclamantul – după monitorizarea comunicărilor sale electronice și accesarea conținutului acestora. Reclamantul s-a plâns de faptul că decizia angajatorului acestuia s-a bazat pe o încălcare a dreptului său la respectarea vieții private și că instanțele interne nu și-au respectat obligația de a-i proteja dreptul la respectarea vieții sale private și a corespondenței sale.

Marea Cameră a hotărât, cu unsprezece voturi la șase, că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și a corespondenței) din Convenție, constatând că autoritățile române nu au protejat în mod corespunzător dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private și a corespondenței sale. Prin urmare, acestea nu au asigurat un echilibru just între interesele aflate în joc. În special, instanțele naționale nu au stabilit dacă reclamantul fusese notificat în prealabil de către angajatorul său cu privire la posibilitatea monitorizării comunicărilor sale și nici nu au ținut seama de faptul că acesta nu fusese informat cu privire la natura sau amploarea monitorizării ori gradul de intruziune în viața privată și corespondența sa. În plus, instanțele naționale nu au stabilit, în primul rând, motivele concrete care au justificat instituirea măsurilor de monitorizare, în al doilea rând, dacă angajatorul ar fi putut să pună în aplicare măsuri mai puțin intruzive pentru viața privată și corespondența reclamantului și, în al treilea

rând, dacă era posibil ca accesul la conținutul comunicărilor să fi avut loc fără știrea acestuia.

Libert împotriva Franței (nr. 588/13)

22 februarie 2018

Cauza avea ca obiect concedierea unui angajat în cadrul SNCF după ce confiscarea calculatorului său personal a scos la iveală deținerea de fișiere cu caracter pornografic și certificate false întocmite în beneficiul unor terți. Reclamantul s-a plâns, în special, de faptul că angajatorul său a deschis fișiere personale de pe hard-diskul calculatorului său de serviciu în lipsa sa.

Curtea a constatat că **nu a fost încălcat art. 8** din Convenție, constatând că autoritățile franceze nu au depășit marja de apreciere de care dispuneau în speță. A reținut, în special, că consultarea fișierelor de către angajator răspundea unui scop legitim de apărare a drepturilor angajatorului, care poate în mod legitim să se asigure că angajații utilizează echipamentele informatice pe care le pune la dispoziția lor în conformitate cu obligațiile contractuale și prevederile aplicabile. Curtea a reținut, de asemenea, că legislația franceză cuprindea un mecanism de protecție a vieții private care permitea angajatorilor să deschidă fișiere profesionale, dar nu să deschidă pe ascuns fișiere identificate ca fiind personale. Aceștia puteau deschide ultimul tip de fișiere doar în prezența angajatului. Instanțele naționale au decis că mecanismul menționat nu l-ar fi împiedicat pe angajator să deschidă dosarele în litigiu deoarece acestea nu fuseseră identificate în mod corespunzător ca fiind private. În fine, Curtea a considerat că instanțele naționale au evaluat în mod corespunzător susținerea reclamantului privind încălcarea dreptului său la respectarea vieții sale private și că deciziile instanțelor au avut o motivare relevantă și suficientă.

Garamukanwa împotriva Regatului Unit

14 mai 2019 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza a avut ca obiect concedierea reclamantului decisă de angajatorul său, un serviciu public de sănătate, după o anchetă pentru hărțuire bazată pe fotografiile stocate în telefonul acestuia, emailurile și corespondența sa pe WhatsApp. Reclamantul a susținut că deciziile instanțelor interne au confirmat concedierea sa, care a adus atingere dreptului său la viață privată.

Curtea a declarat **inadmisibil** capătul de cerere întemeiat pe art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și a corespondenței) din Convenție. A reținut, în special, că reclamantul nu se putea aștepta în mod rezonabil ca fotografiile și comunicațiile care au stat la baza deciziei comitetului disciplinar să rămână confidențiale. Curtea a mai observat că angajatorul îi reproșase deja reclamantului conduita sa necorespunzătoare cu un an înainte ca poliția să înceapă ancheta în urma acuzațiilor de hărțuire, iar acesta să fie suspendat din funcție.

Yilmaz împotriva Turciei

4 iunie 2019

Cauza a avut ca obiect refuzul ministrului educației naționale de a-l numi pe reclamant pe un post de profesor în străinătate cu toate că acesta reușise la concurs. Reclamantul a susținut că nominalizarea sa a fost refuzată din motive legate de viața sa privată și a soției sale.

Curtea a constatat că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că decizia de a nu-l numi pe reclamant pe un post în străinătate a fost motivată de elemente aparținând vieții sale private și s-a întemeiat pe concluziile unei anchete de securitate care a arătat informații privind modul de viață și vestimentar al soției sale. În speță, ingerința în dreptul la respectarea vieții private a reclamantului nu a fost necesară într-o societate democratică.

López Ribalda și alții împotriva Spaniei

17 octombrie 2019 (Marea Cameră)

Cauza a avut ca obiect supravegherea video secretă a angajaților, fapt care a dus la concedierea acestora. Reclamantele au considerat inechitabilă recurgerea la o

supraveghere video disimulată și utilizarea de către instanțele naționale a datelor astfel obținute pentru a concluziona legitimitatea concedierii lor. Reclamantele care au semnat acorduri au mai susținut că semnătura a fost obținută prin constrângere, după vizionarea înregistrărilor video, iar acordurile respective nu ar fi trebuit admise ca probă a legalității concedierii lor.

Marea Cameră a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în cazul celor 5 reclamanți. S-a reținut, în special, că instanțele spaniole au pus atenție în balanță drepturile reclamantelor – angajate ale unui supermarket bănuite de furt – și cele ale angajatorului și au examinat în detaliu justificarea supravegherii video. Unul dintre argumentele reclamantelor era că acestea nu au fost avertizate în prealabil că sunt supravegheate, cu toate că exista obligația legală de a face acest lucru, însă Curtea a considerat că o asemenea măsură era în mod clar justificată de bănuiele legitime ale existenței unor fapte nelegale și a pierderilor constatate, luând în considerare întinderea și consecințele măsurii respective. Prin urmare, instanțele interne au concluzionat, fără să depășească marja lor de apreciere, că această supraveghere a fost proporțională și legitimă. Curtea a mai constatat că **nu a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, reținând că utilizarea drept probe a imaginilor obținute în urma supravegherii video nu a adus atingere caracterului echitabil al procedurii.

Siguranța la locul de muncă

Vilnes și alții împotriva Norvegiei

5 decembrie 2013

Cauza a avut ca obiect plângerile unor foști scafandri, conform cărora aceștia aveau handicap cauzat de scufundările în Marea Nordului, efectuate pentru companiile petroliere în cursul perioadei de pionierat a explorării petroliere (1965-1990). Toți reclamanții s-au plâns că Norvegia nu a adoptat toate măsurile necesare pentru a proteja sănătatea și viața scafandrilor de mare adâncime, atunci când aceștia au desfășurat activități în Marea Nordului și, în cazul a trei dintre reclamanți, în laboratoarele de testare. Toți reclamanții au susținut, de asemenea, că statul nu le-a oferit informații corespunzătoare cu privire la riscurile implicate de scufundările la mare adâncime și de testele de scufundare.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, din cauza faptului că autoritățile norvegiene nu s-au asigurat că reclamanții primesc informații esențiale, care să le permită să aprecieze riscurile pentru sănătatea și viața lor, implicate de utilizarea tabelor de decompresie rapidă. De asemenea, a hotărât că **nu a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) sau **art. 8** din Convenție în privința celorlalte capete de cerere ale reclamanților, conform cărora autoritățile nu s-au asigurat că sănătatea și viața lor nu este pusă în pericol, și că **nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) din Convenție.

Această cauză completează jurisprudența Curții privind accesul la informații, în temeiul art. 2 și art. 8 din Convenție, în special, în măsura în care stabilește obligația autorităților de a se asigura că angajații primesc informații esențiale, care le permit să aprecieze riscurile profesionale pentru sănătatea și siguranța lor.

Brincat și alții împotriva Maltei

24 iulie 2014

Cauza privea expunerea la azbest a unor muncitori de pe șantiere navale, timp de mai multe decenii, începând cu anii '50 și până la începutul anului 2000, ceea ce a condus la dezvoltarea unor afecțiuni cauzate de azbest. Reclamanții s-au plâns, în special, de expunerea la azbest a acestora sau a rudelor decedate ale acestora și de faptul că guvernul maltez nu i-a protejat de consecințele fatale ale acestei expuneri.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 2** (dreptul la viață) din Convenție în privința reclamanților ale căror rude au decedat și că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în privința celorlalți reclamanți. A

constatat, în special, că, având în vedere gravitatea amenințării reprezentate de azbest și în ciuda libertății de acțiune („marjei de apreciere”) oferite statelor pentru a decide modalitatea de gestionare a unor astfel de riscuri, guvernul maltez nu și-a îndeplinit obligațiile pozitive care îi revin în temeiul Convenției, de a reglementa sau de a adopta alte măsuri practice pentru a se asigura că reclamanții sunt protejați în mod corespunzător și sunt informați cu privire la riscul la adresa sănătății și vieții lor. Într-adevăr, deși Guvernul maltez a fost sau ar fi trebuit să fie conștient, cel puțin de la începutul anilor '70, că muncitorii de pe șantierele navale ar putea avea de suferit de pe urma consecințelor cauzate de expunerea la azbest, acesta a adoptat măsuri pozitive pentru a contracara acest risc abia în 2003.

Contact media:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08